Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

БЮРОКРАТ НА МАЙВЦІ

— Іване Івановичу, налийте й мені чарочку!

— У цьому питанні зверніться до мене завтра!

ПЕРЕЦЬ

№ 8 (762). РІК ВИДАННЯ 41 Ціна 10 коп. КИЇВ. КВІТЕНЬ 1967

А вже ж весна...

ХАЙ ЖИВЕ 1 ТРАВНЯ

(ПЕРЧАНСЬКА ВЕСНЯНКА)

А вже ж весна, а вже ж красна,
Як співається у нас...
В мене ж є веснянка власна,
Заспівати — саме час.

Про пейзажі та блавати,
Та про трелі солов'я
Не мені б оце співати:
То — ділянка не моя.

Та як гляну на природу,
На буяння весняне, —
На ліричну, браття, ноту
Навертає все мене.

Бо ж цвітуть міста і села —
Свято ж в місті і селі:
Першотравень наш веселий
Йде по радісній землі.

А над ним — зоря незгасна
П'ятикутна і ясна...
А вже ж весна, а вже ж красна,
П'ятдесята вже весна!

П'ятдесята наша вільна!
Ювілейна!..
І її —
Нива радує артільна:
«Будуть гарні врожаї!»

Шахти, фабрики, заводи
Салютують їй: «Привіт!»
І шумлять весняні води,
У садах — шумує цвіт.

Глянеш — тут нові квартали,
Там — хати нові стоять —
Мов гриби повиростали!..
Справи, сказано, — «на ять!..»

Я, хоча й до всього звичний,
Усміхнувсь лірично аж...
Словом, дуже симпатичний
Весняний отой пейзаж!..

А вже ж весна, а вже ж красна,
Мирна сонячна весна...

Але приндиться
Нещасна
Вража сила навісна.

Не дає їй те спокою,
Те кидає в лютий сказ,
Що із кожною весною
Все красивіше у нас.

Як гнуздати біснуватих, —
Досвід маємо і стаж.
Хай не пнуться —
Зіпсувати
Не дамо їм наш пейзаж!

Силу маємо, нівроку,
Щоб здолать усяке зло,
Щоб пишніше рік од року
Все росло в нас і цвіло.

Чесні люди з нами в ногу
Йдуть до славної мети,
Й чорта лисого
Дорогу
Нам хто зможе перейти!..

Йде ходою молодою
Першотравень в кумачі...
З п'ятдесятою ж весною,
Любі друзі-читачі!

Ваш ПЕРЕЦЬ.

НА ОСТАННЬОМУ РУБЕЖІ

Після заняття Червоною Армією Кам'янця Петлюра зовсім лишився без території.
(З газет).

Петлюра: — Ну, тепер у мене дійсно нема грунту під ногами!

(Плакат. 1920 р.)

НА ЧАЙОК З ВАШОЇ МИЛОСТІ!

Капіталіст: — Що це у мене за блоха на тому місці, яке навіть почухати незручно...
Меншовик: — Хе-хе... Це я похристосувався з вами, ваше степенство! З святом!

(Журнал «Тиски», 1923 р.)

ЖОВТЕНЬ І САТИРА

— І скільки цієї гидоти за п'ять років набралось!

В КУЛУАРАХ

У Відні відбувся міжнародний з'їзд домовласників. На з'їзді була делегація «русских» емігрантів, колишніх домовласників.
(З газет).

— В некультурності нас, ваше превосходительство, обвинувачувати аж ніяк не можна. Наприклад, у моїх будинках у Харкові одразу клуб, бібліотека й палац праці.

(«Червоний перець» 1928 р.)

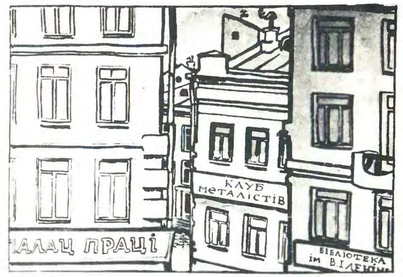

«Ох і лікували нас...»

Остап ВИШНЯ

1921 рік...

Бачите: он на колодках баба сидить у синенькій кохті, в полотняній спідниці, в теплому платку й у величезних «солдатських» черевиках?

Знаєте, хто то такий?

То пасічанський «професор», баба Палажка, що вже років чи не з п'ятдесят непохитно й непорушно стоїть (чи сидить) на варті охорони здоров'я пасічанського населення.

Бабі Палажці, що ото на колодках сидить, років уже з дев'яносто, але рука в неї й досі тверда, і як середньовічний лицар колись меча держав, так баба Палажка міцно держить у своїй руці іржавого ножа, коли «одхватує» пупа новонародженому рабу божому Свиридові чи рабі божій Килині...

— Таїнственная баба! — каже кровельщик Гнат Порфирович. — Усьо знаїть!

У тої «таїнственної баби», в її старечих борознявих руках «тайни житія і смерті» богом дорученого їй населення...

— Чи-лі какая, примерно, бешиха, чи там глаз, чи пристріт, чи сояшниця, — баба стая, ну, как ото руною знімаєть... Такая ото баба... Уп'ять же таки: зуби, переполох, простуда, чи-лі какой-небудь вас «огник» поприщить,—усьо єто баба Палажка достоменно проізошла й на все єті болісті їй просто-таки вроді рукою махнуть... А що вже возьміть, примерно, «пупи», каніє вам будіть завгодно, пускай то будіть пуп мужеськой чи, наоборот, женський, єто бабі Палажці без уніманія: як оріхи лущить... Да-а! Баба, безусловно, знающая, ну, вже ховатися нічого, — таїнственная баба... Нічого не поділяєте: такая в неї робота. Медицинская...

Баба Палажка, по-мойому, значно професоріша від самого професора.

Бо що таке професор чи доктор?

Вони тільки по книгах можуть здоров'я охороняти.

А баба Палажка без книжок і закони деякі видає («закривай дитину чорною хустною, бо зглазять!» і т. д.), і сама безпосередньо власними руками, власним язиком і власним іржавим ножем охороняє те здоров'я...

— Ніякі дохтурі ваші цього не зничтожать, а я зничтожу!

Це так про бешиху...

— Он у Пріськи. Не володіла Маринка правою ручкою, а лівою добре володіла... Привели до мене: тепер отаканово обома не володіє... А то тільки однією!.. А ваші дохтурі те зроблять?!

Отака в нас баба Палажка, наш пасічанський професор!

«Зничтожає» баба всілякі хвороби: й хірургічні, і внутрішні, й хвороби на очах, і на зубах, і жіночі, і всілякі інші.

Я вже не кажу про такі хвороби, яких ви ні в якій патології не знайдете, — це найстрашніші й найрозповсюдженіші серед пасічанців хвороби — переполох і зглаз.

Хірургічні хвороби

Всі хірургічні на селі хвороби поділяються на дві великі групи.

Перша група — Бешиха.

Друга група — Вих.

Виху трапляється не багато...

А бешиха — так це пошесть... Сила її на селі...

Бешиха узнається з таких прикмет:

— Бабусю! Щось у мене ліву кульшу розперло й смика. І під груди підпира... І млосно мені, млосно, ніби оце перед вами не я сидю, а хтось сидить! Ох! Ох! Ох!..

— Не ти сидиш!! Хтось сидить?! Вона, моя голубонько! То вона! Сідай, серце, на покуті! Зараз ми її зничтожимо! Як не вмреш, рибонько, — жива будеш!

Вона — значить, бешиха...

Ліки від бешихи, як і взагалі всі ліки в баби Палажки, «патентовані»...

Від бешихи дуже помагає такий лік.

Хвору садовите на покуті, повертаєтесь до ікони й жарите тричі:

«Отче наш, іже єси на небеси...».

Після того підходите до хворої, лапаєте те місце, де болить, потім обтираєте пальці свої, ті, що брались за хворе місце, об власні губи, берете свого ножа й, прикладаючи його руба гострим кінцем до болючого місця, дванадцять разів пошепки проказуєте:

— Ішла божа мати з Києва, стріла спасителя. Я тебе буду прохати рожденному, хрещеному (ім'я) од бешихи шептати. Сімсот сімдесят бехів, беханців, стрічних, річних, вітряних, прозорливих, жіноцьких, мужицьких, парубоцьких, дівоцьких з неї крові не пити, костей не ломити.

Потім повертаєтесь та:

— Тьху! Тьху! Тьху! (Тричі). Нехай вона собі йде. а вам бог помагає!..

Так треба проробити дванадцять раз...

І все...

Будьте певні, що, як не вмрете, — живі будете....

«Вих» уже інша хвороба... І ліки до неї інші. Тут уже перед «прийомом» ліків не «Отче наш», а «Богородицю» треба тричі всмалити, а потім уже й ліки од виху.

«Ліки» такі:

— Замовляю кості рожденному, хрещеному (ім'я) од виху й зсилаю на очерети, на болота, І тут тобі не стояти, червоної крові не пити, кості не сушити. Не я помагаю, бог помагає...

Так само:

— Тьху! Тьху! Тьху!

Через рік-два, дивись, як корова язиком ваш «вих» ізлизала.

До хірургічних хвороб стосується й кровотеча в усяких випадках.

Від «крові» ліки швидкі, сильні й безапеляційні.

Ось вони:

— Їхав чоловік стар, кінь під ним кар, по рослинах, по дорогах, по притонах, по містах. Ти мати руда жильная, жилистая-тілесная, зупинись, назад повернись. Стар чоловік тебе збирає, на покой зогріває. Коли коню води не стало, так щоб і тебе, руда мати, не бувало. Пух-земля — одна сім'я. Буде по-мойому — слово моє кріпке! Тьху! Тьху! Тьху! (Це обов'язково).

Найголовніше в цих «ліках» («од крові»), як ви й самі помічаєте, слова: «Пух-земля — одна сім'я». Глибоко змістовні. Впливають, як гумовий жгут. Як тільки пронажете, кров так і стане як укопана.

Хвороби на очах

Звуться більмом. Усі очні хвороби — всі вони більмо. Інших нема. Ліки дуже добрі. Таких ліків і покійний професор Гіршман не знав.

Пізнати більмо дуже легко в кожної людини (принаймні його легко впізнає баба Палажка).

Коли до вас приходить хвора й держиться за око, ви зразу кажіть:

— Більмо! Я так і знала.

І зразу ж, щоб не затягти хвороби, й починайте:

— Господи, поможи! Пресвята богородице, мати помішнице! Стань мені в поміч, у рожденного, молитовного (ім'я) більмо з ока ізігнати. Їхав святий Юрій на білім коні з білими хортами білого зайця ловити. Білого зайця не впіймали, — у рожденного, молитовного, хрещеного (ім'я) більмо з ока ізігнали. Йшли три отці святі, за ними три звірі люті: перший чорний, другий білий, третій сірий. Як уздріли — більмо з'їли... Тьху! Тьху! Тьху!

Зубний біль

Це — дрібниця. Вмить, в одну мить заніміє, тільки прокажіть тричі:

Місяць у небі,
Медвідь у лісі,
Камінь у полі,
Всі ви три брати
Як зійдетесь у чисте поле гуляти,
Тоді тільки в (ім'я) молитовного й хрещеного почнуть зуби грати.
Тьху! Тьху! Тьху!

Оце «Тьху! Тьху! Тьху!», як бачите, обов'язкове при всякій хворобі. Без «Тьху! Тьху! Тьху!» нічого не поможе.

Жіночі хвороби

Є тільки одна жіноча хвороба. Зветься вона сояшницею. Це — коли «золотник не на місці». Хвороба дуже серйозна, й лікувати її треба вміючи. Але нашому «професорові» це все одно, що... не найду підходящого порівняння.

Логіка в лікуванні сояшниці є. І навіть велика. Раз «золотник не на місці», значить, його треба поставити на його власне місце. От і все! Як це зробити? Треба знати. І баба Палажка це знає. А Наркомздрав, напевно, не знає й улаштовує різні гінекологічні лікарні, родильні доми і т. ін. Витрачає силу грошей... А воно треба тільки покласти в макітру трохи конопель, запалити й приставити ту макітру вінцями до пупа. Ніби така велика «кровососна банка». Воно як потягне — й перетягне «золотник» на своє місце... Але тут треба висококого хисту, щоб не допустити до того, що і всю хвору втягне в макітру. Як тільки вже макітра втаскала в себе весь живіт, треба шарахнути по макітрі макогоном... Воно й «одпустить»... А «золотник» уже на місці, як живий.

Що макітра пропаде, то нічого: для того, щоб людину од смерті врятувати, можна макітрою пожертвувати, хоч би й яка дорога вона була.

Забув іще сказати про «внутрішні» хвороби.

Із «внутрішніх» хвороб найчастіше трапляється нутряна сибірка.

Нутряна сибірка — це хвороба, від якої здебільша мруть, хоч і ходять до баби Палажки якраз тоді, як перші півні кукурікають.

Але завжди запізнюються...

— Позавчора, голубочко, треба було б прийти, а тепер навряд чи допоможу!

— Та позавчора я ще здорова була!

— Ні-ні! Треба було, треба!

. . . . . .

А взагалі «охорона народного здоров'я» на селі була поставлена добре. «Медичних пунктів» у кожному селі було по п'ять-шість, коли не більше. «Ліків» так само чимало. Навіть багато. Я гадаю, що коли б їх було хоч трішки менше, не так би заробляли попи на «сороковустах».

P. S. «Молитви» (вищенаведені) мені пощастило позаписувати, хоч і з великими труднощами та хитрощами. Баби не дають їх, бо «вони після того теряють силу»...

(1923 р. «Вісті ВУЦВК»).

Болгарія сміється

Побував я оце в гостях у Болгарії. Багато їздив, чув і бачив.

Вміють болгари творити, будувати. Вміють вони і веселитись, сміятись. Виявляється, є в Болгарії і столиця сміху. І хоча за право носити це почесне звання сперечаються три міста— Габрово, Ямбол і Плевен, одначе всі вважають, що перше з них — поза конкуренцією.

Габрово — один з найстаріших промислових центрів Болгарії. Його не без підстав називають болгарським Манчестером. Але, крім цього, Габрово — цікаве, веселе місто. Сотні років тому воно дало життя жартам-анекдотам, які стали невмирущими.

Час з 1 по 10 квітня в Габрово оголошено декадою гумору. З усієї країни в місто приїжджають письменники-гумористи, майстри веселого жанру на сцені. Під час декади влаштовуються вечори сатири й гумору, зустрічі письменників і артистів з трудящими. У центрі міста встановлюються дзеркала сміху: веселіться, діти й дорослі! А над усе — великий карнавал, в якому беруть участь «герої» габровських анекдотів, творів болгарських гумористів, персонажі казок.

Я хочу познайомити українського читача з деякими габровськими жартами-анекдотами.

О. КОСЯК,
редактор газети «Ленінська правда».
м. Суми.

ХОТІВ ЗАПРОСИТИ

— Ти сьогодні вільний?
— Так.
— А завтра в обід?
— Вільний.
— А післязавтра вечором?
— Зайнятий, а що?
— Шкода! Хотів запросити тебе на вечерю.

НЕВИГІДНО

Дитина проковтнула десять стотинок. Треба запросити лікаря.
— Немає рації! Він візьме два леви, а вийме лише десять стотинок.

ЗУСТРІНЕМО...

Уривок з одного листа:

«Я дуже пробачаюсь, любий племіннику, що не можу тебе зустріти на вокзалі. Прийде моя дружина. Щоб вона тебе впізнала, тримай у лівій руці порося або хоча б гуску».

ХТО КРОПИТЬ, ТОЙ І ПІДМІТАЄ

У крамницю габровця зайшов священик і, як водиться в день воздвиження, покропив святою водою. Тоді крамар замість подарунка подав йому мітлу:
— Тут такий порядок, батюшко: хто кропить, той і підмітає.

РОЗЩЕДРИВСЯ

— Чоловіче, у мене на старому пальті всі гудзики повідривались. Соромно ходити!
— Не горюй, завтра купимо.
— Пальто? — зраділа дружина.
— Ні, гудзики.

ЧОЛОВІК ЛАЄТЬСЯ

Дружина габровця часто білила кімнати.
— Досить мазати стіни! Кімнати вже меншими стали! — вилаяв її чоловік.

НА СТРІЛЬБАХ

Закінчивши стрільби, командир послав двох солдатів за мішенями. Солдат, родом з Габрово, почав їх розглядати.

— Що ти там побачив? — запитав інший.
— Дивлюсь, в якій мішені більше дірок. Легше буде нгсти, — відповів габровець.

СТАРИЙ РАХУНОК

Габровець привів дружину до лікаря оперувати гланди.
— Їх треба було вирізати ще в дитинстві, — сказав лікар після операції.
— А, так?. Велике вам спасибі!.. Тоді рахунок посилайте моєму тестю.

ВИГІДНІШЕ

Син одного габровця вирішив стати терапевтом.
— Дурень, — сказав батько. — Краще бути зубним лікарем! У людей серце одне, а зубів — тридцять два.

ДО РЕЧІ

— Сусідонько, ваш собака знову з'їв мою курку.
— От і добре. Не буду його сьогодні годувати.

ГАБРОВСЬКА КРОВ

У лікарні необхідно було перелити кров іноземцю. Хворий пообіцяв заплатити своєму рятівникові тисячу доларів. Донор поставив умову: гроші наперед.
— Чому? — здивувались лікарі. — Хворий дуже багатий, нічого сумніватись в його щедрості.
— І я не сумніваюсь. Але коли в його жилах потече моя кров, він стане скупим... Знаєте, я— габровець.

ВЕСІЛЬНА ПОДОРОЖ

Зустрічаю в Софії знайомого габровця.
— Здрастуй, якими вітрами?
— Весільна подорож!
— А де ж наречена?
— Залишилася в Габрові. Вона була в Софії кілька років тому.

СВЯТКОВИЙ ДАРУНОК

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

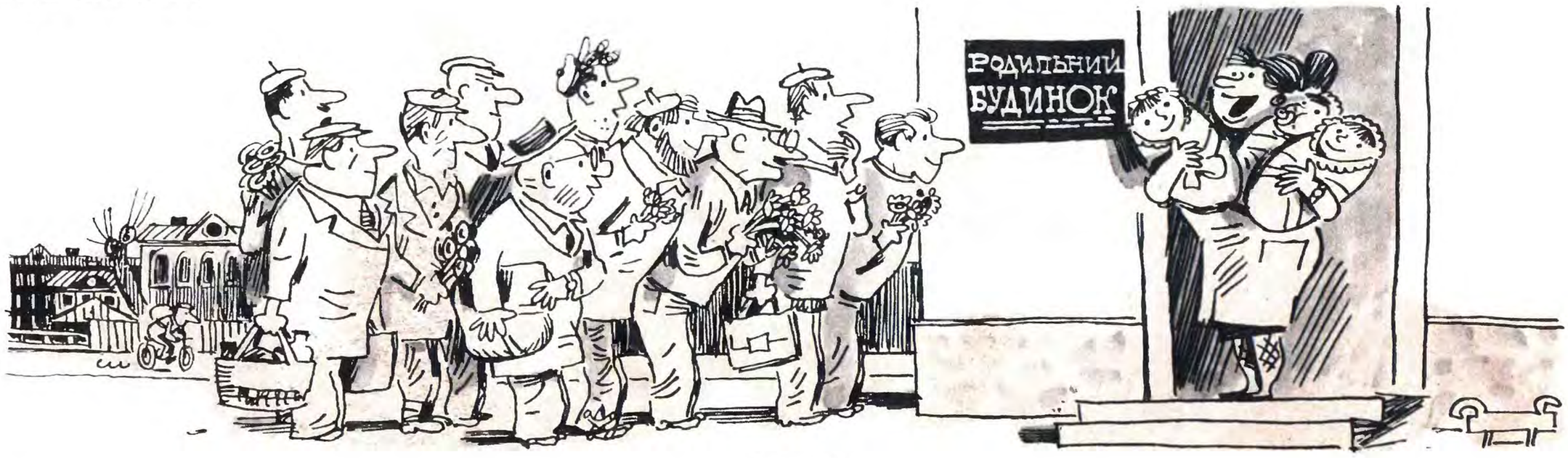

— Автора!

Передплачуйте „Перець" на друге півріччя 1967 року!

Народні усмішки

ПОЗИЧАЙЛО

В одному селі жив чоловік на прізвище Позичайло. Він дуже любив позичати і ніколи не віддавав позичене. Раз він прийшов до сусіда Івана позичити борошна. Іван відкрив комору і дав йому добре сито. Через деякий час Позичайло знову приходить до Івана позичити пшениці. Сусід виніс йому мішок зерна.

Минуло декілька днів, і Позичайло знову іде позичати сала. А Іван в той час молотив.

— Візьми, — говорить, — сам, скільки тобі треба, бо я не маю часу, — і дає Позичайлові ключі. Позичайло за ключі та мерщій не до комори, а додому за більшою торбиною. Прибігає, захекавшись, відмикає комору, а там — пустка.

Іде Позичайло до господаря і каже:

— Комора ж порожня...

А той йому на це:

— Звідки ж вона буде повна, коли весь час брати з неї і не класти назад.

Повідомив І. В. ПАВЛИХА
з с. Верхня Яблунівка, Турківського
району, Львівської області.

ОЦЕ ВОНО

Каже жінка своєму чоловікові-п'яниці:

— Не пий ти ту кляту горілку попід ларками, а прийди з нею до хати, я тобі закуску приготую і хоч залийся тоді.

З получки чоловік набрав горілки і тверезий прийшов додому. Жінка поставила на стіл закуску, він випив склянку і скривився:

— Не те...

А потім і каже жінці:

— Я вийду надвір, а ти мені в кватирку подай склянку горілки.

Так і зробили. Чоловік випив, утерся рукавом і сказав весело:

— Оце воно!..

Повідомив А. А. БУРЛАК
з м. Слов'янська, Донецької області.

ВИНАХІДЛИВИЙ КУХАР

В одного поміщика працював старий кухар. От одного разу пан уполював два зайці. Приніс їх на кухню і наказав приготувати на обід. Кухар обдер шкури і намочив зайців. Тим часом на кухню забіг панський собака і поцупив одного зайця. Побіг кухар за собакою, та де там наздогнати!

Що ж його робити? Попаде від пана за зайця!..

Кухар, недовго думаючи, спіймав кухонного найгладшого кота, забив його, обдер шкуру і на обід засмажив кота і зайця.

Після обіду, коли пани з'їли кота й зайця, стара пані питає:

— Кухаре, а цо то єден заєць бил барзо смашен, а другий — ніц...

Кухар каже: — А то, проше пані, єден бил самець, а другий самка...

Повідомив М. І. СОСНОВСЬКИЙ
з с. Мервина Липовецького району Вінницької області.

ЗНАЄ ЖАРТИ

Прийшов кум Іван до кума Степана. А кум Степан саме вечеряє із своєю сім'єю. Степан каже до Івана:

— Запросили б вас вечерять, та немає ложки...

А Іван витягає свою ложку з-за халяви та й сідає до столу. А Степан хвать у кума з рук ложку та й кинув до порога.

Кум Іван встав, узяв ложку біля порога, знову до столу йде і каже:

— Я ці жарти знаю.

Повідомив М. П. РОЖЕНКО
з с. Калниболот Новоархангельського
району Кіровоградської області.

ДОБРИЙ КІНЬ

Один селянин продавав на ярмарку свого коня. А кінь той був худий-худий, аж від вітру падав.

Селянин все його вихваляв і вигукував на весь ярмарок.

— Купуйте коня, не дивіться, що він такий худий, він як розбіжиться, то біжить п'ятнадцять верстов і не зупиняється.

— Я б його купив, — говорить один чоловік, — але ж мені додому всього десять верстов, то він перебіжить мою хату.

Повідомив П. Ф. МЕЛЬНИЧУК
з м. Ровно.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Скривився руль, згубилась шина... Таке частенько траплялось, коли із Здолбунівського авторемзаводу виходила з ремонту автомашина. Подібну сумну історію з автомашиною розповів у листі до Перця і шофер колгоспу ім. Островського Острозького району Ровенської області Стратюк П. О.

Редакція надіслала листа для перевірки і вжиття заходів.

Секретар Здолбунівського райкому партії О. Коростін повідомив, що такі факти дійсно мали місце. Питання про якість ремонту автомашин обговорено на партійних зборах заводу.

За погану роботу, бракоробство начальника авторемонтного цеху т. Богатирьова Я. А. з роботи знято.

Зелену вулицю автобракоробству ніби перекрито.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

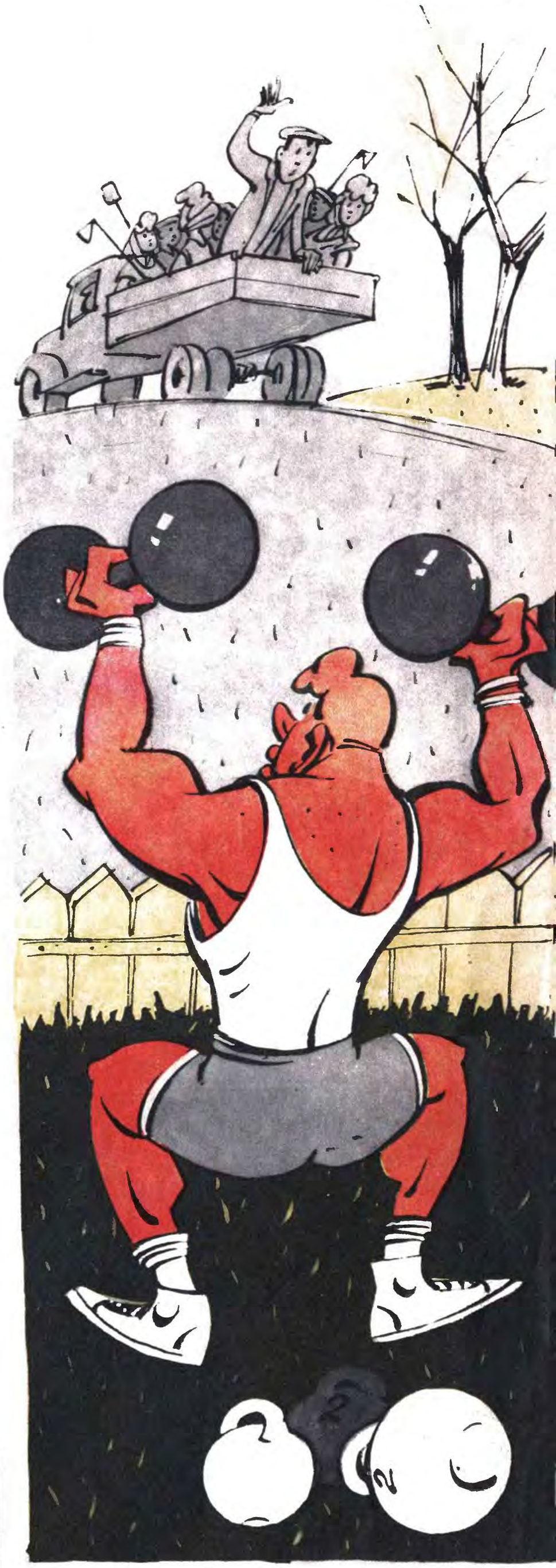

— Петре, чого на роботу не виходиш?

— Та готуюсь захищати спортивну честь колгоспу.

Не забудьте передплатити „Перець“ на друге півріччя!

ПАВЛО БЕЗПОЩАДНИЙ

Заслужений шахтар... Дзвінкий поет...
Спитаєте: у чім його секрет?

Все просто: у поета й шахтаря
Є істина, щоб нею керуваться:
Перш ніж вугілля дати «на гора»,
Обов'язкова ще й глибинна праця!..
Тож перш ніж «на-гора» подати слово,
Він згадує про це обов'язково.

Пародії

ПАРОДІЯ

ЗОРЯНИЙ ЕТЮД

Це було так урочисто!
Це ж кохання храм!..
Сонце стало вуса гризти
Заздрісно між хмар.

Микола ДАНЬКО,
із збірки «Зоряне вікно».

В небі зорі засміялись,
Покотились в храм,
Місяць смачно облизався
Заздрісно між хмар.

Бо у нього, мов коліно,
Лиса голова —
Поголився він сумлінно
Бритвою «Нева».

Віктор ЛУПЕЙКО.

с. Тетерів,
Київської області.

ВПЕВНЕНІСТЬ

— Пхе, що той Соловей! — Сорока скрекотіла,—
От, тільки й зна кричать: тьох, тьох.
Та я б перекричала їх п'ятьох,
Аби лиш слави захотіла...

Григорій САВЧЕНКО.

м. Львів.

Шаржі

ГІРКЕ ДОВІР'Я

Шукав горобчик в яструба довір'я,
Лишилася від нього жменька пір'я.

Богдан ГОЛЮК.

с. Поворськ,
Ковельського району,
Волинської області.

КОСТЯНТИН ОГНЕВИЙ

В мистецтві він не тліє, не димить —
Вогнем натхнення творчого горить!
Й талант іскристий співака-митця
Нам, слухачам, запалює серця
Вогнем величним, чистим і живим...
Ге, що то значить — бути Огневим!

ШТОПОР:

— Ціль життя —
Відкриття!

МІСЯЦЬ:

— Обігріваєм світ із сонечком на пару:
Воно сяк-так удень, а вже вночі — я жарю!

СІРНИК:

— Погляньте лиш, товариші,—
Я завжди з вогником в душі.

В. БОНДАР.

с. Прибужани,
Вознесенського району,
Миколаївської області.

Мініатюри

ПАРОДІЯ

ЗДИЧАВІЛІ КОТИ...

Здичавілі бігають коти
У важкій фортеці егоїзму.

Йдуть коти, йдуть крізь пустелю снів,
Крадучись, обнюхуючи душу.
І лежать, немов скелети слів,
Біля стін колишні, трухлі груші.

Анатолій ТАРАН,
із збірки «Реальність».

Здичавілі бігають коти,
І очима світять в мою душу.
Ах, куди тікать мені? Куди?!
Я тікаю від котів на грушу.

Що не кіт — то справжній егоїст! —
Лапами гребе гілля зелене,
Підсува то голову, то хвіст,
Нявкає так жалібно до мене.

Я ногою штурхаю котів
І кричу їм: — Ах ви, егоїсти!..
Що ж робить, як кожен кіт хотів
До моєї книжечки пролізти!!!

Микола УДОВИЧЕНКО.

с. Білогородка
Київської області.

ВАСИЛЬ КАСІЯН

Парсуною і словом — шану
Ми воздаємо Касіяну.

Бо дармова небесна манна
Не падала на Касіяна,—

Чий, рідної культури лан
Плекав художник Касіян!

Отож, за працю ту старанну
Повага й шана Касіяну.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.
Тексти Д. МОЛЯКЕВИЧА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А ви чого тут підглядаєте?
— Задумав написати повість про дітей.

Увага: знімаю!..

Я купив перший у моєму житті фотоапарат.

Вдома з цієї нагоди випив пляшку пива, прочитав уголос інструкцію і ввечері дав членам сім'ї необхідні вказівки.

— Без мого дозволу до апарата не підходити! Категорично забороняю:

а) чистити апарат пастою (жінка любить, щоб усе блищало);

б) возити фотокамеру в грузовику (це стосувалося трирічного сина);

в) трощити нею горіхи (це могла утнути бабуся).

Члени сім'ї мовчали. Можливо, їм щось не сподобалося.

— Ти б уже купив заодно й собаку, — мовила врешті дружина. — Хай стереже твій апарат.

Я пропустив шпильку повз вуха і наказав:

— Взавтра піднятись із сонцем. Буду на вас практикуватися.

Вранці я поставив жінку до стінки.

— Стій... І не крути головою.

— Я не кручу,— сказала жінка, поправляючи зачіску.

— Ні, крутиш. Через тебе я не можу навести на різкість.

Жінка знизала плечима, але промовчала.

Я знімав її, доки вона не попросила води. Потім узявся за сина та бабусю.

Ввечері я проявляв плівку у ванній. Сусіди стукали в двері, але я їх не пустив. Помиються іншим разом!

Було вже за північ, коли я підняв дружину з ліжка.

— Ану, люба, подивись..

Жінка, позіхаючи, глянула на фото.

— Це хто?

— Хе-хе... Хіба не видно?

— Ти хочеш сказати... Оця потвора... А-а, ти навмисне зробив з мене мавпу!..

Вона заплакала.

Ніч я перебув на долівці. Але на мою відданість фотомистецтву це не вплинуло — я знав: мистецтво вимагає жертв.

Наступного дня я приніс фотоапарат на роботу.

— Хто хоче фотографуватися — налітай!

Налетіли переважно жінки.

— Я перша!

— Ні, я...

— Мені треба для паспорта!

Я поблажливо усміхався. Ось воно, визнання! Побачила б мене зараз дружина.

До обіду я перефотографував усіх. А повернувшись з роботи, знову зачинився у ванній... Сусіди мітингували під дверима. Але я популярно пояснив їм, що мистецтво вимагає жертв, помитися ж можна і в бані.

Пізно ввечері я друкував картки. Ще мокрі розклав на столі. До ранку просохнуть.

А вранці я знайшов усі фото у відрі для сміття. Порвані.

Я кинувся до жінки, та її не було: пішла на базар.

Вкрай пригнічений, подався я на роботу. Там уже чекали:

— Показуйте фото!..

Врятував мене виклик до голови місцевкому.

Я пішов, трохи здивований. Чого це він викликає? Здається внески я сплачую акуратно.

На моє привітання голова місцевкому не відповів. Більше того, коли він заговорив, у його голосі був метал:

— Що ж це таке, дорогий товаришу? Виявляється, з сусідами не можете вжитися. Ось колективну скаргу принесли. Щоб це було востаннє!..

Вдома усі спроби заговорити з дружиною провалилися.

Та я не здавався. О першій годині ночі, діждавшись, коли сусіди поснуть, я шаснув у ванну... Під ранок фото моїх співробітників були готові, і я ліг передрімати. На долівці, звичайно.

А коли вранці глянув на фото, мене почала бити лихоманка. В усіх моїх співробітниць — в усіх до одної! — на фото були повиколювані очі... Тут же, на столі, лежали ножиці.

Дружини не було, наче дідько її вхопив.

На роботі навіть не вдалося сісти за стіл — мене викликав голова місцевкому.

— Це вже занадто! — вигукнув він, тільки-но я прочинив двері. — Не досить того, що від вас нема життя сусідам, то ви ще й власну сім'ю руйнуєте! Морально розклалися на роботі!.. Тільки що дзвонила ваша дружина... Завели, виявляється, полюбовниць і гадаєте, що це вам так минеться? Помиляєтесь! Місцевком ще сьогодні розгляне вашу персональну справу.

* * *

По дорозі додому я купив жінці квіти. У нервовому запалі.

Розглянувши мою персональну справу, місцевком ухвалив... створити гурток фотолюбителів. Мене обрали керівником.

Як казали древні: крізь терни — до зірок.

Л. ШИЯН.

НЕ ПО МОДІ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Що ж ви, діду, молодшої не могли знайти?

Мал. В. ГОРБАЧОВА

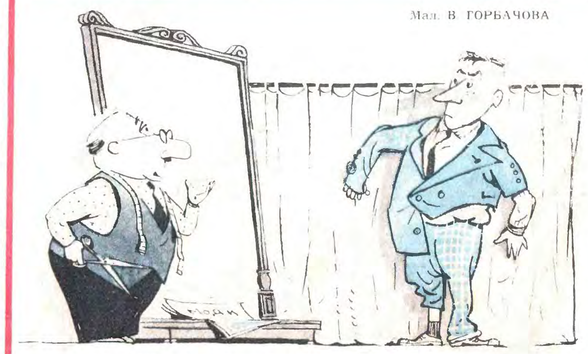

— Я не розумію тих людей, котрі в усьому лише недоліків шукають.

Передплачуйте „Перець“ на друге півріччя 1967 року!

ПРИКАЗКИ НАРОДНІ ПРО СПРАВИ МІЖНАРОДНІ

Який їде, такого й на віз бере.

Своя хата — своя стріха, свій батечко — своя втіха.

Що є в печі, те на стіл мечи!

Панського роду, а псячого ходу.

„Идоша по Десне и по Семи"

Ще одна подорож Перця, або прогулянка без особливого задоволення і не без моралі

Цього разу маршрут мій на береги Десни і Сейму, на славну землю сіверянську чи, за сучасним адміністративно-територіальним поділом, у Чернігівську область. Озброївшись довідниками та путівниками, їду оглядати місця, де кожний камінчик про щось чи про когось говорить.

У ЧЕРНІГОВІ ГРАДІ...

Чернігів — відомий не тільки пам'ятками старовини, а й тим, що за недбале ставлення до цих пам'яток отців міста не єдиножди преса славила. Були вони уже, як кажуть, і на коні, і під конем, і навіть у «Фитиле».

Видно, наука пішла чернігівцям на користь. Бо таки помітно, що ті, кому належить, уже зело добре на словах, а трохи й на ділі починають розуміти, що то значить пам'ятки старовини, по чому хліб, по чому сіль, а по чому в Тростянці гребінці.

Одне слово, у Чернігові крига пішла і щось уже робиться. А як же воно поза Черніговом, по інших городах та весях? — подумав я — та й гайда по Десні і по Сейму землею сіверянською.

СЛОВО О НОВГОРОДІ-СІВЕРСЬКІМ

О Новоград! Це звідси Ігор Святославич починав свій похід, уславлений невідомим співцем у «Слові о полку Ігоревім». Це тут наклав головою славний лицар козацький Іван Богун. З цим градом пов'язані імена Ушинського, Максимовича, Кибальчича та інших достойних мужів Вітчизни нашої. Про це всі пам'ятоша, крім самих новгородців: марно шукати в місті ознаки якогось вшанування їх, бодай меморіальною дошкою.

Це тут височить славетний Спасо-Преображенський монастир, храм якого стоїть многії літа. Стоїть він у риштуваннях, чекає, доки майстри прийдуть та лад йому дадуть. Уже й риштовка підгнила і є такі прогнози, що він таки уже скоро-скоро повержеться разом з риштуванням.

ПРО НЕРОЗГАДАНУ ТАЄМНИЦЮ

Книга М. Цапенка «По равнинам Десны и Сейма» вийшла в цьому році. У ній читаємо, що в Коропі зберігся єдиний на Лівобережній Україні зразок церкви-фортеці — церква Іллі. М. Цапенко пише: «Коропська церква-фортеця являє собою невеличку башенноподібну однокупольну споруду...»

Гай-гай... А де ж тая башта, а де ж той купол? Сарай якийсь стоїть та й годі...

«...У башті влаштовано пройоми-бійниці, в яких немає ніяких слідів віконних рам».

Так, так! А я вже й слідів самих пройомів-бійниць не знайшов...

«Внутрішні приміщення цього дивного корпусу носять характер перекритих склепіннями коридорів...»

...А тепер внутрішнє приміщення цього дивного корпусу носить характер захаращеного складу...

М. Цапенко пише: «Взагалі ж, це дуже рідкісний тип споруди, до кінця ще не розгаданий...»

Так, так... Напевно, ніхто уже нічого й не розгадає, бо ця пам'ятка існує тільки в цій книжечці та «Списку пам'ятників архітектури Української РСР, що перебувають під охороною держави».

БЕЗТАЛАННЕ ДИТЯ ЧАРЛЗА КАМЕРОНА

Архітектор Чарлз Камерон залишив на білому світі немало творінь класичних. На Україні він теж створив «Батуринське БМУ» і на замовлення колишнього пастуха з села Лемеші, останнього гетьмана і президента Російської академії наук Кирила Розумовського спорудив палац у тодішній столиці Лівобережної України Батурині.

Пам'ятка ця — як сирота — безпритульна. Правда, на палац недавно дах наслали, стічні труби почепили. А далі в сурми засурмили:

— Земля наша сіверянська велика і на пам'ятки старовини багата. А порядку в них нема. Ідіть же хто хоче їх реставрувати та володіти ними!

Почули той клич аж на морі Північному. Мурманське пароплавство виявило бажання відремонтувати палац під будинок відпочинку. Добре, що хоч мурманці одгукнулися!

ЧОГО ГОГОЛЬ НОСОМ КРУТИВ?

А Ніжин відомий не тільки огірочками. Не менше славен він і архітектурними пам'ятками. Став я посеред Ніжина, біля пам'ятника Гоголю, на якому викарбувано, що цій людині «...определено жить чудной властью... озирать жизнь сквозь видимый миру смех і незримые, неведомые ему слезы», та й питаю:

— А де тут, Миколо Васильовичу, Благовіщенський собор, споруджений ще Стефаном Яворницьким на честь перемоги під Полтавою?

Микола Васильович кивнув головою на обшарпану споруду, що стояла в самісінькому центрі Ніжина, і, скривившись, сказав:

— Біля того Благовіщенського собору, під самим моїм носом директор Ніжинського побуткомбінату Генералов воздвиг смітник і спорудив басейн для нечистот, в порівнянні з яким моя миргородська калюжа здається джерелом життєдайним! А жильці того будинку дощечкою прибитою сповіщають всіх і вся, що вони борються за звання будинку зразкового побуту і культури... — сказав Гоголь і затулив пальцями свого знаменитого носа.

— А де тут, Васильовичу, Замкова церква, та, в якій у 1654 році ніжинці присягали на вірність Росії, та біля стін якої козаки Ніжинського полку разом з жителями відбили атаку Карла XII?

— Хіба ти, Перче, не знаєш, що Замкова церква уже давно знята з обліку пам'яток старовини? Безпашпортна вона. Там тепер Ніжинторг господарює. Вона зараз більше на сарай, аніж на храм, подібна.

Гоголь розповів мені ще про Успенську церкву, яка так файно виглядає... в альбомі архітектурних пам'яток України, і на місці якої зяє забутий котлован, і про невеселий стан Введенського монастиря, Покровської церкви та про Миколаївський собор — пам'ятку українського барокко, що його сім років мучить, а не реставрує, Чернігівське будівельне управління. На прощання він порадив, що коли я на стіні Грецької церкви побачу напис «Музей», то щоб не вірив очам своїм...

РОЗДІЛ ОСТАННІЙ — НЕ БЕЗ МОРАЛІ

Попрощався я з Гоголем, подякував за інформацію та й гайда в Київ, до того, котрий про пам'ятки старовини дбати повинен. Держбудом він зветься.

— Їздив, — кажу, — я оце по містах і весях землі Сіверської. Бачив там чимало див дивних і пам'яток архітектури. На кожній з них табличку пригвинчено з написом, що пам'ятка та «охороняється державою і пошкодження карається законом». Отже, закон є. У кодексі й стаття про це є. Є і, делікатно кажучи, пошкодження на пам'ятках. Так от скажи, Держбуде, скільких ти за пошкодження законом покарав?

— Аякже, не на одного уже пальчиком насварили! Обіцяли, що більше не будуть!

— А скажи, Держбуде, чому багато пам'яток, що беруться під охорону, вилучено зі списку. Виходить, що багато історичних та архітектурних пам'яток віддано на поталу гракам, горобцям та совам.

— Були перли та ся стерли...

— А як же далі буде?

— Заходи вживаються... Плани розробляються... Постанова є! Коштів значно більше... Реставруємо!..

— А може б, воно не так хапатися відразу за реставрацію. Адже одне до розуму доведете, а десять тим часом зруйнується... Може, довести спочатку все те хоч до такого стану, щоб воно далі не псувалося, як кажуть, законсервувати, а потім уже поступово і лад йому давати... Як ви гадаєте?

З Перцем подорожував та його нотатки записав Юрій КРУГЛЯК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У журналі «Перець» № 2 було опубліковано фейлетон «Два кілограми поезії» про недоліки в книжковій торгівлі на селі.

Заступник голови правління Укоопспілки т. Репринцев сповістив редакцію, що факти, наведені у фейлетоні, відповідають дійсності.

Правління Укоопспілки вживає практичних заходів щодо поліпшення книжкової торгівлі у сільській місцевості республіки. Зокрема передбачено дальше розширення мережі книжкових магазинів і кіосків, підготовку продавців книжок і т. д.

★ У листі до «Перця» мешканці міста Кролевець Сумської області поскаржилися, що в місті дуже повільно будується каналізаційна система.

Голова виконкому Кролевецької райради т. Деркач повідомив редакцію, що скарга мешканців справедлива.

За погану організацію робіт по будівництву каналізації начальника БУ «Кролевецьхімбуд» Андрєєва та головного інженера Бояренка з роботи знято. Вжито заходів, щоб закінчити спорудження каналізаційної системи в найкоротший строк.

★ Буфетниця Червонського радгоспробкоопу Атаманюк Л. В. (Андрушівський район) перетворила буфет на шинок, порушувала правила радянської торгівлі. Про це до редакції надійшов лист.

У цій справі «Перець» звернувся до начальника ОБХСС Житомирського обласного управління охорони громадського порядку т. Давиденка.

Тов. Давиденко повідомив редакцію, що у буфеті проведено ревізію, яка виявила лишки товароматеріальних цінностей на 195 крб. 70 коп. Лишки ці оприбутковано, а Атаманюк з роботи знято.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Допоможіть! Хуліган чіпляється!
— Пробачте, але у мене руки зайняті.

Передплата на „Перець“ — скрізь і без обмежень!

Телеграфне агентство Перця

АРОМАТИ ВЕСНИ

КОЛОМИЯ Івано-Франківської обл. (ТАП). Як повідомляють, сюди прийшла весна. Повітря напоєне чудодійним ароматом рослинності. Це коли не підходити до озера. Бо біля озера — улюбленого місця відпочинку людей — аромат зовсім не чудодійний, а такий, що треба носа затуляти. Пояснюється це тим, що тут влаштували звалище побутового сміття.

Кажуть, аромат зі звалища дуже подобається завідуючому міськкомунгоспом т. Шинопалову. Тільки заради цього й тримають біля озера сміття. Персонально для товариша Шинопалова.

БУКЕТ ВРУЧЕНО

ОДЕСЬКА обл. (Кор. ТАП). Пишний букет одержали жителі села Сл. Сербка. Він зібраний з обіцянок Великомихайлівської дирекції кіномережі та ряду районних організацій.

Букет урочисто вручено за довготривале терпіння: жителі села більше півроку не бачили у своєму клубі жодного кінофільму.

Тепер порядок. Тепер любителі кіномистецтва замість картин можуть досхочу милуватись багатобарвним букетом з обіцянок.

Керівники Великомихайлівського району переконані, що така заміна рівноцінна.

НОВИНИ МЕДИЦИНИ

ВІННИЦЯ. (ТАП). «Путівки виділені для ліквідування органів руху (артрити і поліартрити, захворювання хребта» — рекомендує в листах до своїх відділень Вінницьке обласне об'єднання «Сільгосптехніки».

Коли починатимуть керівники «Сільгосптехніки» ліквідувати органи руху, не знати. Відомо лише, що грамотність вони вже ліквідували.

ПЛАН ВИКОНУЄТЬСЯ!

СТОРОЖИНЕЦЬ Чернівецької обл. (ТАП). Раціоналізатори місцевого райвідділення «Сільгосптехніки» запровадили надійний метод виконання плану по ремонту тракторів: вони роблять усе, щоб колгосп, маючи свою майстерню по дрібному ремонту, не міг нею скористатися. Наприклад, не дають необхідних запасних частин. А якщо й дають, то при умові, що проведений колгоспом ремонт оформлюється на те ж райвідділення.

З цим методом, зокрема, ознайомлено колгосп ім. Дзержинського.

Раціоналізація забезпечує сторожинецьким новаторам, хоч і не зовсім чесну, зате надійну свіжу копійку.

ПЛОДОНОСНІ ВІКНА

ЧОРНОБАЙ Черкаської області. (Наш кор.). Весна... Все цвіте, все зеленіє! У цю прекрасну пору року працівники Чорнобаївського міжколгоспбуду довідалися, що рясним цвітом вкрилися і дерев'яні віконні блоки нового Тимченківського сільського клубу, недобудовані стіни якого вже четвертий рік мокнуть під дощем.

Діждавшись цвіту, керівники міжколгоспбуду тепер виглядають ще й плодів. Вони, треба гадати, скоро посипляться комусь на голову.

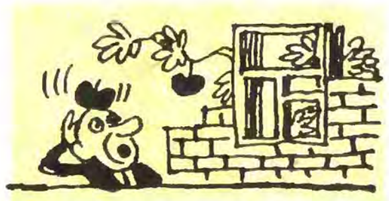

ЗАМІСТЬ ХАЛАТА — ВОДОЛАЗНИЙ КОСТЮМ

«За минулу добу рівень води збільшився на три сантиметри і становить два метри вище умовного нуля». Це повідомлення не синоптиків. Такий звіт щодня складають працівники Чернівецької райлікарні № 2 (Вінницька область).

Це значить: щоб спуститися, скажімо, в підсобні підвальні приміщення, треба одягати водолазні костюми. Автори цієї новини — будівельники Могилів-Подільського БМУ-8 Вінницького облбудтресту, які проводили дренажні роботи на будівництві лікарні.

ЩАСЛИВИЙ НОМЕР

Надзвичайно щасливим виявився автомобіль ГАЗ-51 з номерним знаком 26-94 ЗПБ. Після капітального ремонту на Пришибському авторемонтному заводі (Михайлівський район Запорізької області) ця автомашина власним ходом пройшла кільканадцять кілометрів, аж після того поламалася. Але поламалася так вдало, що навіть не перекинулася, не розбилася і нікого не покалічила, хоч, за всіма технічними даними, цього слід було чекати.

НЕРОЗВ'ЯЗНИЙ ЗВ'ЯЗОК

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА обл. (Телефоном). Нерозв'язний зв'язок установився між колгоспом ім. Енгельса П'ятихатського району і працівниками зв'язку. Перших два роки колгосп був тісно зв'язаний з Дніпропетровським спеціалізованим будівельно-монтажним управлінням зв'язку. Тільки-но розв'язалися з тими, як тут же потрапили в тугий вузол районного вузла зв'язку. Ці почали міняти колгоспну АТС і домінялися до того, що перестали працювати телефони.

І хоч телефони не працюють, а зв'язок із зв'язківцями триває. З рахунку колгоспу кожного місяця списується на рахунок зв'язківців 32 карбованці.

Любий Перче!

У ці весняні дні, коли люди пораються на городах, у нас виникла потреба закинути камінь в город сусіда — директора Пустомитівського вапняного заводу. Та, мабуть, без твоєї допомоги здійснити цей намір не вдасться, бо важить камінь аж 1650 кілограмів. Саме стільки його виявилося у п'яти тоннах вапна, купленого колгоспом ім. Чапаєва на Пустомитівському вапняному заводі.

Зніми, Перче, з нашої душі цей важкий камінь і верни його назад директорові вапняного заводу. Це ж бо за його спиною бракороби себе почувають як за кам'яною стіною.

С. КЛУБОК,
бригадир будівельної бригади.
Колгосп ім. Чапаєва
Бродівського району
Львівської області.

Лазня

Вчора у нас був вечір спогадів. Згадували про те, про се, і, між іншим, про лазню, будівництво якої у нашому колгоспі припинилося ще в 1964 році.

Тоді ж, у 1964 році, голова виконкому райради т. Василенко тобі і нам листовно відповів, чому саме так сталося. «Будівництво лазні в колгоспі ім. Комінтерну, — писав він, — припинено тому, що вона на 1964 рік у план будівництва Коропської міжколгоспної будівельної організації не включена... Міжколгоспбуд і правління колгоспу будівництво лазні планують провести протягом 1965 року».

Що 1965 рік давно минув — це ти, Перче, і без нас знаєш. А що лазні у нас ще і нині нема, — це вже ми тобі повідомляємо. Повідомляємо з єдиною метою — щоб ти сам зробив висновок, як у нас у районі планують і як будують.

П. КОВАЛЕНКО.
с. Райгородок
Коропського району
Чернігівської області.

Якщо ти ніколи не бачив, як люди тремтять від страху, то приїжджай на станцію Каховку, побачиш. Для експерименту бажано, щоб ти запросив когось з керівників Одесько-Кишинівської залізниці та декого з Новокаховської міськради. На цій станції є 11 залізничних колій, на тих коліях постійно стоять або маневрують вагони, а попід тими вагонами лазять (!) жителі так званого селища № 2, з дому до магазину, до клубу чи до автобусної станції. Бо тут ні містка, ні переходу, ні тунелю. Керівники згаданих установ все обіцяють: «Як прийде весна...» Ось уже й весна-красна (та й не перша), а переходу як не було, так і нема.

Так ото ми просимо тебе, Перче, запроси когось з тих товаришів і запропонуй їм пополазити попід тими вагонами: може, після цього щось зрушиться з місця. А заодно — побачиш, як люди тремтять від страху. Бо на моїх односельцях вже цього не помітиш. Звикли.

В. ЖИХАРЄВ.
Ст. Каховка.
Херсонська область.

Як ти гадаєш, що найкраще дарувати на ювілей? Важке питання, правда? А от правління нашого колгоспу «Перемога» над цим ніколи не задумується. Напередодні мого 50-річчя я натякала правлінцям: «Подаруйте мені шість стовпів». А правління подарувало мені радіолу. І от уже третій рік зустрічаю я весну без музики. Зустрічаю та думаю, що ж все-таки краще: стовпи чи радіола? Мабуть, Перче, стовпи. Були б вони, то я вже давно провела б до своєї хати електрику та почула б, чи хоч справна ота радіола. А так стоїть у хаті і не світить і не грає.

О. МЕДВЕДЕВА,
доярка колгоспу «Перемога».
с. Покровське,
Кіровоградська область.

«БЮРО» ДОБРИХ ПОСЛУГ...

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— А вам, товариші інтелігенти, самогоночки не треба?

Де ти, Шерлок Холмс?

Звернутися до послуг прославленого криміналіста нас примушують надзвичайно таємничі обставини, за яких скоїлася ця пригода.

А скоїлося ось що.

Одного, як кажуть, прекрасного дня баяністові Печенізького Будинку культури знадобилося таксі.

День цей і справді був для баяніста прекрасним — нарешті, після довгих пошуків, йому пощастило придбати музичний інструмент, за яким він спеціально приїхав до Харкова.

— Поїду додому на таксі,— вирішив баяніст.

Важко тепер сказати, що його тоді штовхнуло на такий необдуманий вчинок. Може, на радощах він це зробив. А може, просто тверезо підрахував, що краще заплатити за проїзд на таксі 6 крб. 40 коп. і привезти додому цілий інструмент, ніж товктися з ним в автобусі, а потім платити за ремонт втричі більше.

Так чи інакше, а баяніст зупинив таксі.

— Що ж, можна... — вислухавши баяніста, кивнув головою водій машини. — Але за менше, ніж за двадцятку, не повезу.

Радісний настрій музиканта щез в одну мить.

— Але ж до Печеніг — 65 кілометрів. Більше, ніж 6 карбованців 40 копійок жодний таксист зроду не брав.

— Тоді шукайте і ви собі такого дурня-таксиста...

Баяніст усе ж таки встиг запримітити номер машини: ХАД-77-21.

Зіславшись на цей номер, на день і час, коли пригода скоїлася, а також на деякі зовнішні прикмети водія таксі, обурені працівники печенізького Будинку культури написали скаргу. Про що, читаючи її, думав директор Харківського автотранспортного підприємства № 20102 т. Жерков, — сказати не можемо. Можемо тільки повідомити, що він на цю скаргу відповів.

А відповів він буквально от що:

«Повідомляємо, що по скарзі працівників Печенізького Будинку культури заходів до порушника не вжито, бо встановити його особу нема можливості. І ось чому: у листі сказано, що водій «мав, напевне, 120 кг ваги». А водій т. Ігнатов, який працював на автомашині № 77-21 ХАД у вказаний день, важить 75 кг. До того ж, водій цілком заперечує свою причетність до вказаного у скарзі інциденту».

Ну що ж, коли «водій цілком заперечує», та ще до того і важить не стільки, скільки на око визначив клієнт, то, розуміється, шукати винуватця — справа абсолютно безнадійна.

Сам Шерлок Холмс, і той, очевидно, за таких складних обставин відмовився б від пошуків.

І все ж таки ми дуже і дуже надіємося на Шерлока Холмса.

Якщо вже нема ніякої можливості розшукати винуватця цієї хамської автопригоди, то, може, хоч вдасться знайти те, що втратив директор автотранспортного підприємства № 20102 т. Жерков.

За всіма точними ознаками, він втратив не тільки почуття гумору, але й елементарне почуття відповідальності за доручену йому справу.

Б. ГРИГОРЧУК.

ЄДИНА ВТІХА...

Ця дивовижна подія сталася на початку одна тисяча дев'ятсот шістдесят п'ятого року, коли люди вже не вірили у надприродні чудеса. Але чудо сталося. До нас у школу зайшов начальник Новомиколаївської експлуатаційно-технічної дільниці № 11 т. Скляр і сказав:

— Хіба у XX столітті нової ери може існувати школа без телефону? Не може. По-перше, телефон заощаджує час. Приміром, вам треба з'ясувати якесь питання з райвно. Дзелень-дзелень — і діло зроблено. А як нема телефону? Тоді на дріб'язкову справу ви гаєте повний робочий день з гаком. А, по-друге, телефон, знаєте, надає солідності кожній установі...

— Це ми знаємо, товаришу Скляр. Скільки вже листів про встановлення телефону вам написали, та все марно.

— То було колись, — зауважив т. Скляр. — А тепер що ми маємо? Маємо дві вільні лінії з Барвинівки до Терсанської АТС. Ми складемо кошторис, ви переказуєте гроші, і маєте телефон...

Хіба це не чудо? Особливо, коли згадати, що не минуло й календарного року, як у школі таки встановили телефон!

Але в грудні минулого року сталося друге чудо: перед колективом учителів явився сам т. Скляр.

— Навіщо вам телефон? — виголосив він. — Тільки те й знай, що з ранку до вечора відповідай на дзвінки. А це, що не кажіть, заважає нормальній роботі. І я прийшов вас рятувати від цього технічного лиха — знімаю телефон...

— Але ж ми не хочемо, щоб ви рятували! — вигукнули вчителі.— У нас усе по закону! Ось дозвіл Запорізького обласного лінійно-технічного відділу зв'язку! Ось — кошторис! Ось — квитанція за переказані гроші!

— Тоді ждіть, коли ми телефонізуємо ваш колгосп!..

Тільки після нашого звернення до обласного вузла зв'язку т. Скляр змилостивився і... підключив наш телефон до комутатора колгоспу імені Кірова. Тепер у школі не вгаваючи дзвонить телефон — він з'єднаний ще з двома на одній лінії. Хоч нам кудись додзвонитися так само легко, як доїхати з Барвинівки до Запоріжжя через Одесу, Львів та Архангельськ, зате ми в курсі всіх проблем весняно-польових робіт, добре знаємо стан колгоспної техніки і впізнаємо всіх відповідальних працівників артілі по голосу. Але додзвонитися до нас чи від нас — ніхто не може. Мовчить наш телефон-автомат, мовчить і т. Скляр.

Д. ЮРАШЕВ,
директор школи.
с. Барвинівка
Новомиколаївського району
Запорізької області.

Вінегрет з перцем

Мал. К. ЗАРУБИ

— Чого розлігся?
— А вони все одно б'ють мимо.

Мал. М. ПИШНОГО (Тернопіль)

— І чого тільки не зробиш заради моди.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

У вік кібернетики.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Іде!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Говорив же вам: купуйте автолотерею...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Та перестаньте ж трусити попіл на нас!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Як тобі не соромно, ти знову не в того поцілив.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ні, хлопці, щось мені не подобається ваша гра сьогодні...

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79 Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць

Журнал «Перець» № 8 (762). (на украинском языке). Підписано до друку 4.IV. 1967 р. Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 14313. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 01571. Тираж 1.170.000.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:
http://perec-ua.livejournal.com/

Індекс 74393

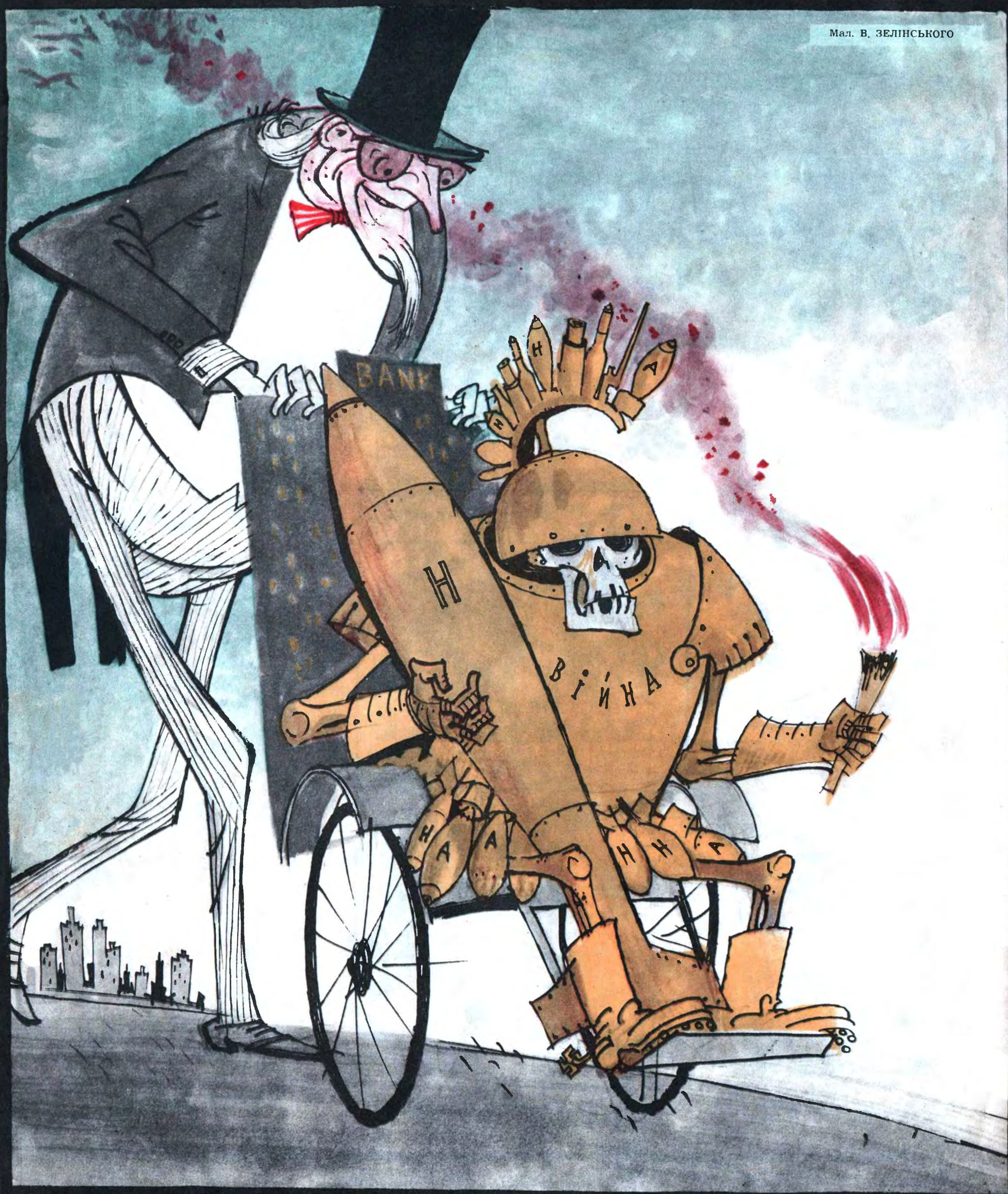

НЕРОЗЛУЧНІ ДРУЗІ